

‘Hoe gaat het met je?’

Er wordt verteld, dat God en de mensen al een tijdje ver uit elkaar leefden: zó ver, dat ze elkaar niet meer kenden. God wist niet meer wat de mensen dachten, en de mensen waren God in al hun doen en laten vergeten.

Op een dag besloot God daar iets aan te doen. Hij begaf zich naar de aarde en liep tussen de mensen. Die keken even raar op toen ze Hem zagen, maar ze herkenden Hem niet. Op een gegeven moment zei Hij: *‘Hallo. Jullie kennen mij waarschijnlijk niet, maar ik wil jullie iets komen vertellen over God.’* Dat had Hij beter niet kunnen zeggen. Alle mensen stonden meteen stil en liepen op Hem af: *‘O? Dus God durft het zelf niet komen vertellen? Zeg Hem maar dat Hij zelf moet komen als Hij ons iets te zeggen heeft.’* En ze joegen Hem de stad uit.

Hij probeerde het dus op een andere manier. Hij begaf zich weer naar de aarde, maar de mensen herkenden Hem niet. *‘Hallo. Kennen jullie mij niet? Ik ben God.’* Alle mensen stonden weer meteen stil, en liepen boos op Hem af. *‘Dus Jij bent God. Waar ben Je al die tijd geweest? Je hebt ons mooi in de steek en alleen gelaten. Nu hebben we je niet meer nodig. Ga weg! We zoeken het zelf wel uit.’* En ze joegen hem elke stad uit.

Dat moest dus anders. Toen kreeg God een idee, want Hij wilde de mensen per se beter leren kennen. Hij begaf zich weer naar de aarde, de mensen herkenden Hem weer niet. Op een gegeven moment liep Hij op iemand af en vroeg: *‘Hallo. Hoe gaat het met je?’* De man bleef verbaasd staan, dat had nog nooit iemand aan hem gevraagd. En hij begon te vertellen. Na een tijdje liep God door en sprak iemand anders aan: *‘Hallo. Hoe gaat het met je?’* De vrouw bleef verbaasd staan, het was lang geleden dat iemand dit aan haar had gevraagd. En zij begon te vertellen.

Sindsdien weten mensen dat er altijd iemand is die in je geïnteresseerd is: dat er altijd iemand is die aan je vraagt hoe het met je gaat. En de mensen vragen zich af: zou dit God zijn? Zou God zo heten: ‘Hoe gaat het met je?’

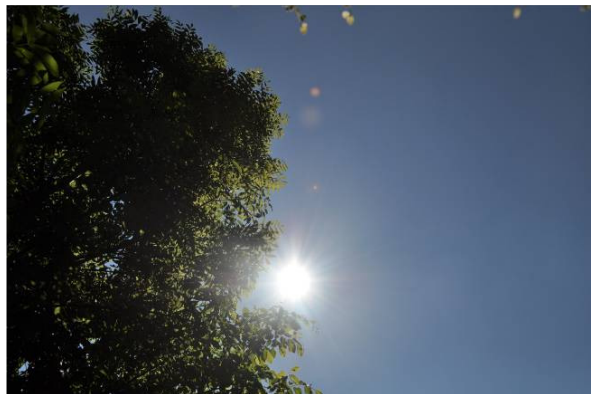
Vrijheid verplicht

En God riep alle levende wezens bij zich, omdat hij ze één voor één nog iets extra's wilde meegeven: een kenmerkende eigenschap die de ene soort van de andere onderscheidde. Een kenmerkende eigenschap die zij zelf mochten kiezen.

Zo koos de leeuw voor *onaantastbaarheid*. Zijn kracht maakte hem zo sterk dat alle andere dieren zich aan hem onderwierpen. De poema koos voor *lenigheid*. Hij bewoog zich voort alsof hij geen botten in zijn lijf had. De dolfijn koos voor *goedheid*. De vogel koos voor *lichtheid*. Toen was de mens aan de beurt, die geen keuze kon of wilde maken. Koos hij voor kracht, dan kon hij niet voor schoonheid kiezen. Koos hij voor goedheid, dan was hij genoodzaakt zich te onderwerpen aan sterkere wezens. Uiteindelijk wist hij het: *vrijheid*. En vrijheid kreeg hij.

De mens kon voortdurend keuzes maken bij al wat hij deed. Hij hoefde nooit zijn eigen aard en natuur te volgen zoals de dieren moesten. Of eigenlijk: hij volgde zijn eigen aard en natuur door zich steeds opnieuw te bezinnen op alternatieven. In het begin voelde hij zich de koning te rijk, maar gaandeweg zag hij zich met vragen geconfronteerd waarop hij geen antwoord wist. Dan klopte hij bij God aan met de vraag: 'Wat moet ik doen?' Maar God antwoordde: 'Waarom zou ik je moeten zeggen wat je moet doen. Je bent toch vrij?'

En zo werd de vrijheid voor de mens een zware last die hij zijn leven lang, van geboorte tot dood, te dragen had. Hoe meer antwoorden hij kreeg, des te meer vragen kwamen bij hem op. Hoe vrijer hij zich dacht te voelen, hoe vaster hij opgesloten was binnen die vrijheid. Want vrijheid verplicht...

Op wie je wilt lijken

God nam de mens bij de hand en liet hem de schepping zien. 'Kijk goed om je heen,' zei God. 'Ik heb alles een plaats toegewezen en ik heb alles de opdracht gegeven om te zijn zoals ik heb beslist. Maar jij mag je eigen plaats uitzoeken, jij mag kiezen wie je bent en op wie je wilt lijken.'

De mens keek om zich heen en voelde zich meteen aangetrokken tot de zon. 'Ik kom 's morgens op en ga 's avonds onder. De dag daarna doe ik weer hetzelfde,' vertelde de zon. 'Dat gaat me op den duur vast en zeker vervelen. Dat is niets voor mij,' zei de mens en keek verder om zich heen.

Toen zag hij de maan. 'Ik hou de zon en de aarde tegelijk in de gaten,' zei de maan. 'Een tijdje verstop ik mij, en dan laat ik me zien als een spiegel voor de zon.' 'Dat klinkt al een stuk beter,' zei de mens, 'Maar ook dat wordt op den duur een sleur.'

Toen keek hij vol ontzag naar de zee, die ontembaar met zijn golven op het land beukte. 'Als ik een goede bui heb, kabbel ik rustig voort. Als ik boos ben, dan smijt ik alles omver wat ik tegenkom. Ik verken het land en ga dan weer terug,' legde de zee zichzelf uit. 'Wow,' zei de mens, 'Wat een kracht. Maar ik zie dat je nooit verder het land inkomt en ondanks alles aan je plaats gebonden bent.'

God las de teleurstelling op zijn gezicht: 'Ik hoopte zo dat je iets vond dat bij je paste, maar blijkbaar heb ik je onderschat.' En de mens las de teleurstelling op het gezicht van God. 'Wacht eens even,' bedacht de mens toen. 'Zou ik niet zoals jij kunnen zijn? God?' God schrok daar even van. Daar had hij nog niet aan gedacht. 'Ja, natuurlijk. Waarom niet? Jij mag tenslotte kiezen wat je bent.'

Zo vond de mens zijn eigen plaats als beeld van God. En daarmee had hij zich meteen voor een bijna onmogelijke opgave geplaatst, want wie weet wie God is...

De mooiste reis

Hij verkocht reizen. Hoewel, verkopen was misschien niet het juiste woord. Hij bood ze aan. Of het nu een cruise was die in vier maanden tijd de mooiste exotische plaatsen bezocht of een barre survivaltocht in de Zwitserse Alpen – je kon het zo gek niet bedenken of hij had het in zijn pakket zitten. Voor de goedkoopste prijzen bovendien. Adverteren deed hij niet; hij moest het hebben van mond-op-mond reclame. Zijn concurrenten waren er niet blij mee. Hun zaken liepen zienderogen achteruit: ze konden niet aan zijn prijzen tippen, niet aan zijn aanbiedingen en uiteindelijk ook niet aan zijn populariteit. Daarom besloten ze polshoogte te nemen door te doen alsof ze ook een vakantie bij hem wilden bespreken.

‘Nep! Bedrog!’ klonken hun bevindingen, ‘Hij licht de zaak op.’ ‘O nee,’ zeiden zijn klanten tevreden, ‘Hij laat ons overal heen reizen maar zorgt vóór alles dat wij ons thuis voelen.’ ‘Ja,’ bevestigden anderen, ‘Bij de meeste reisbureaus moeten we ons thuis verlaten, bij hem vinden we dat juist.’

Er werd een onderzoekscommissie in het leven geroepen en hij werd in staat van beschuldiging gesteld. Oplichterij en zelfs hypnose werd hem verweten: ‘Je laat de mensen dromen van verre reizen en mooie landen, maar ze komen nergens. Geef je toe dat je hen maar wat voorliegt?’

‘Degene die mensen valse dromen biedt, bedriegt – niet degenen die hen bij hun eigen dromen brengt,’ was zijn antwoord. ‘Maar het is toch duidelijk dat je herhaaldelijk mooiere reizen belooft dan je waar kun maken?’ ‘Er is geen mooiere reis dan de reis die je thuis brengt,’ antwoordde hij.

Zijn antwoorden konden hen niet overtuigen en het werd hem onmogelijk gemaakt nog door te gaan. Zijn concurrenten zijn sindsdien doorgedaan met het aanbieden van reizen door mensen de mooiste reis af te nemen.

